

Illangó: Kalácsa fonódás

Illangó

Kalácsa fonódás

VI. ékszó

- Most már én jövök – csapott a térdére Szöszi nagy, amikor a mesélő lélegzetvételnél szünetet tartott.
- Dehát még el sem jutottunk a buliig! – tiltakoztak a porontyok.
- Igazuk van – ravaszkodott Papó, hogy nála maradhasson a szó.
- Engem meg Andi néni érdekel! – nyafogott közbe egy kislány.
- Dehát félbeszakítottatok! Az én történetemnek sincs vége. Az már nem is érdekel? – vágott morcos képet az anyóka, ám aztán megenyhültek vonásai és elnevette magát. – Na, jó, folytassuk ezt, de már csak egy szakasznit! – engedett, mire a szemek ismét a bácsikára szegeződtek.

8. fejezet

Míg elrepül a levél

Fülöp vékony fejét bokrétaféleként fogta körbe göndör, barna haja. Gesztenye szeme tele volt mindennel. Állt a Dunaparton, vagyis a folyó egy mellékága mellett. Kaparta a lábával a kavicsot. Mert már megint nem értette Istent. Még hogy ő...? Ó, miért is kellett neki okoskodnia!

Felemelte a fejét és elnézett a messzeségbe. A túlsó oldalon, a hullámozó, lassan hömpölygő víz után a homokos fövenyt látta csak, mert eltakarták a fák a kilátást. Mögötte a Pilis vonulatai emelkedtek. Szerette azt, ha a következő lépés meglepetés, mint itt, ahol vagy egy domb, vagy a sík part egy dús bokra vállalta magára a feladatot, miszerint takarni fog valamit. Valamit, amit még nincs itt az ideje meglátni. Így nem tud idegeskedni a holnap miatt, ha nem látja be a távlatokat. „Hiszen minden napnak elég a maga baja. Meg így izgalmasabb is. Több színűbb úgy a lét, ha a világnak nem egy típusa mutatkozik csak meg, hanem ezer fajta, változatos, meglepő formát vesz fel minden kanyarulat.” Elgondolkozott.

Ott állt Fülöp tizenhat évesen is a Dunaparton. „Tényleg én voltam?” – merengett el, ahogy felidézte az emléket. Akkor sem a nagy folyam partján járt, csak egy holtág mellett. A növényzet búján zöldellt, kis erdősáv alakult ki a folyó kanyarulatánál. Kavicsos part után fák következtek. A zavaros tekintetű kamaszfiú leellenőrizte a kajakja kötelékeit, nehogy elvigye a víz. Vállig erő, torzonborz haja az arcába omlott. Felmászott a megdőlt fűzfára, mely ágaira a vadszőlő indái

Illangó: Kaláccsa fonódás

kúsztak fel és áradáskor a Duna hullámai mosták a gyökereit. Kezeivel markolta a jól ismert kéregdarabokat, ágcsonkokat. Kimászott egészen a csonk szélére, ameddig az elbírt. Négykézláb kapaszkodott egy kissé még feljebb. Nem akart látható lenni. Fel akart szívódni. Felivódni egy szép, zöld levélben. Vagy egy csillogó, kék vízcseppben.

Letépte a vadszőlő egy indáját. Elkezdte rágcsálni, mint béreslegény a szalmaszálat. A fiú szerette ennek a növénynek kesernyés ízét és zöld nedvét. Természetíze volt.

Most leült. Térdei közé hajtotta a fejét. Kócos haja leomlott a térdére, így egyáltalán nem látszódott az arca.

Sokáig gubbasztott így ott. Végül felállt. Kimérten, óvatosan, mint egy vadmacska vagy hiúz. A vastag faág utolsó elágazásánál, kint, egészen a víz fölött ágaskodott, mintha épp lendületet akarna venni és beleugrani a hűvös Dunába. De végül nem moccan. A téli álomból ébredő természet tavaszvégi bujaságában köszöntött szemeire. Állt ott, egyedül, mint egy erős szálf. Legalábbis így tűnt távolról. Ám, közelről látni lehetett: mozgott a szája, hangtalanul. Minden szó után megremegett egy kicsit. Végül hatalmasat kiáltott.

Mit? Maga sem tudta. Csak azt, hogy hamarosan már a kajakjában ült és hazafelé tartott. S ismét tudott mosolyogni. Szívébe költözött a Béke. Tekintete kitisztult.

Most, mikor ismét a parton állt, kilenc évvel később, Fülöp úgy érezte, hogy bár ő evezett visszafelé, de nem ő mászott fel a fára. Mert mászás közben még hernyó volt, de hazafelé menet és most már egy pillangó lett belőle. Az ágon sem ő volt. Hanem egy begubózott báb. Aki a kiáltással tört ki burkából. De további töprengés helyett most beült a kajakjába és hazaevezett, csakúgy, mint azon a sokévvvel ezelőtti napon. Megérkezve telefonján kikereste a koncert hirdetőplakátján megadott telefonszámot. Pár perc elteltével pedig leírt egy emailcímet a beszélgetés alapján.

Néhány nap elteltével levelet próbált fogalmazgatni. Ez igazából életében először fordult elő vele, hogy ilyesmivel bajlódnia kelljen. Máskor könnyen jöttek a szavak.

Mint azon a napon. Úgy kínlódott. Akkor már pár hete járt azon a bizonyos dunaparti fán, ahol megváltozott. Igen, akkor történt. Egy iskolán kívüli barátja kereste fel Facebook-on, hogy menjenek el közösen egy házibuliba. Sokszor jártak együtt azelőtt ilyen helyekre. Fülöp lefagyva bámulta a képernyőt. Valahogy eddig úgy gondolta, hogy mostantól nem fog ilyen üzeneteket kapni csak azért, mert nem akar. De nem így történt. A csábítás ideje elérkezett. A keze önkéntelenül nyomott a pipára.

„Most már menned kell!” – suttogta valaki. „Nagyobb bűn lenne azt hazudni, hogy mész, pedig mégsem.” „Így jártál!” – nevetett a távolban egy másik hang.

Illangó: Kaláccsa fonódás

Fülöp, mint egy álomban, keveredett el a helyszínre másnap. A gombnyomás óta nem gondolkodott, nem volt rá képes. Lépteit, mintha egy szivacson mentek volna, ami kipörgött és folyton behorpadt. Nehézkes járás esett. Mégis megérkezett. Mellette jött a haverja is.

A fiú szíve erősen lüktetett, ahogyan az agya is. Bent megcsapta a cigarettafüst. Hamarosan egy cigi került az ő kezébe is. Beleszipantott. Nagy levegővel ki akarta fűjni, mint régebben, de nem ment. A füst nem végigsimított a torkán nyugalmat adva, hanem felkavarta, mint egy orkán. Érzéseit kopóúnyájához vágta és úgy fájt tőle a feje, mintha már vagy tíz napja ott lenne a nyomás.

Inkább egy pohár italér nyúlt. Belekortyolt. A folyadék égetve, marva szánkázott végig a bensőjén. Értetlenül bámulta a félhomályban színtelen sárga borát. Belenézett, az meg visszánézett rá sejtelmes pofával. Szerette eddig ezt a jelenséget, a kiszámíthatatlan kaland csábítását.

De csak eddig. Azt a pár másodpercet, amíg bámulta, örökkévalóságnak élte meg. A lépés előtti összeszedelődzködés, a döntés átlökése az elhatározásba – ennek az ideje pörgött le akkor. Peregtek a másodpercek, az elpazarolt értékes órák, évek, életek, örökkévalóságok.

Az első buli, amin Fülöp részt vett, igen, talán az volt a legjobb. Akkor ismeretlenül kanyargott minden történés, kecsegtetően. Ám a többi alkalom sem maradt le sokkal mögötte, mindig egyre kísértetiesebben élvezetesebbé vált az idők folyamán az eseménysor.

Az elsőt magánemberek szervezték, a csaja barátnője. Tizenkét éves korában járt ott, szülei tiltása ellenére, legelső kedvesével, akinek mindenképp a kedvében akart járni, hogy minél tovább együtt maradhassanak és leplezze tapasztalatlanságát. Akkor ott, igazából mindketten utánózták a nagyokat, illetve a különböző filmekben látottakat. A lány vezényelt, ő követte folyton a táncba, a büfébe, az ivásba, a dalolásba, az ölelésbe.

Most rágódva a pohár felett, végül is Fülöp felállt kimondott döntés nélkül. Az új ösztöne cselekedett benne.

– Hali, Robi! Én mentem.

– Már is? Haver, csak most jöttünk! – kötekedett az meglepetten. Fülöp az ajkába harapott.

– Nem baj. Én soha többé nem jövök ide – közölte és megfordult. Robi erre felhorkant és felpattant. Fülöp megszorította lépteit. Robi utánavetette magát.

Fülöp végre kiért a füledt épületből. Gyorsan kiszaladt a környékről, messze, oda, ahol már nem állt senki fiatal. Behúzódott egy bokor takarásába. Félt is, meg nem is. Hallotta magától pár méterre volt barátja lépéseit és rekedt kiáltásait:

– Fülöp, *****, hova a **** tűntél?!

Amikor végre Robi visszavonulót fűjt, ő elindult a buszmegállóba.

Illangó: Kalácsa fonódás

Az utolsó éjjeli járatig még volt fél óra. Addig lement a folyópartra, ahol a Duna szurokként hömpölygött.

VII. ékszó

– És... És mi történt Andi nénivel? – kíváncsiskodott a kislány, aki előbb se akarta átadni a szót Papónak.

– Nézzétek! Épp most hív vissza! – emelte fel a csörgő mobilt Papó.

9. fejezet

Villámcsapás

Andi elhatározta, hogy mielőtt szól a szüleinek, felhív egy olyan tanácsadót, akik nem kívánt kicsik elhelyezésében segédkezik, és harcol az abortusz ellen. Az interneten nagyon hamar talált egy telefonszámot egy életvédő egyesület honlapján. A szöveget, amit mondani fog, tízezerszer elgondolta és elgyakorolta. Egy női hang szólt bele a kagylóba. Tesze-tosza, lassú és bizonytalannak tűnő teremtés vette fel a telefont. Idegesítő kérdéseket tett fel, mint például, hogy szólt-e a szüleinek, hiszen kiskorú? Meg, hogy biztos nem tévedett-e, és hogy mik az érzései a babavárással kapcsolatban? Vagy, hogy hisz-e Istenben? „Mért pont ezt kérdezi, ahol magam sem tudom?” – dühöngött akkor Andi. Lényeg, ami lényeg, a lány úgy érzete, nem lett okosabb. Lehet, hogy voltak olyanok, akiknek segített már a szervezet, de neki ezzel a telefonálással nem.

Amikor megérkezett, Andi remegő kézzel bontotta fel a várvavárt levelet, amit a postaládában talált, iskolából jövet. Szöszi ismerős kézírása fogadta.

Elképedve olvasta Szöszi elképzeléseit és megkönnyebbülten vette tudomásul, nem csalt a megérzése, Szöszi egyedi módon állt a helyzethez és máris több segítséget kapott tőle, mint a szakszervezettől. Szöszi tudott konkrétumokban gondolkodni és nem rejtjelekkel beszélni, mint az a nő. „Igen, talán ez lenne a legjobb megoldás! Ha meg nem ők, akkor más barát, vagy rokon. De ki?”

Egy november eleji napon, aztán remegő kézzel rászánta magát. Ráírt az anyukájára:

– Figyi anya
gyerekem lesz

Próbált lazán fogalmazni, de nagyon feszengett. Fel-alá járkált a szobájában, várva a reakciót. Nem kellett sokáig görcsölnie, mert három perc múlva eget rengető kiáltás rezgettette meg

Illangó: Kaláccsa fonódás

a házat. Összerezzen, pedig fel volt rá készülve, hogy valami hasonló fog történni ismerve anyja heves vérmérsékletét. Majd bepisilt izgalmaiban és félelmében.

– Andiiii! Gyere ide! – kiáltotta anyukája. A hang a nappaliból jött.

Andi félénken indult lefelé a lépcsőn. A nagy ricsajra már előjött valahonnan Máté és Luca is, a testvérei, és eddig netező apukája is odaszaladt a helyszínre. Nem állt szokásukba az ilyen hangoskodás. Csak civakodásuktól vagy nevetésüktől szokott zengen a ház, de hogy valaki csakúgy magában kiabáljon...

– Gyere be! – szólt anyukája hozzá, és valahogy úgy tűnt, most még barna haja is lángol a dühös meglepetésben. – Ti pedig kifele! – csattant fel és csapta be az ajtót a bámészkodók előtt, Máté orrát majdnem lecsapva. – No, – folytatta zavarosan fűjtatva. Ideges, mérges, meglepett, leforrázott, elkeseredett és kiszámíthatatlan volt mind egyben. – mi is a helyzet? – választ sem várva folytatta: – Mikori? Hát nem szakítottatok? És miért smsben írod, már a szemem elé sem mersz állni? – hadarta. Andi lehajtott fejjel hallgatott. – Nézz rám! És felelj! – parancsolt az anyja szikrázó éllel.

A lány csak halkán szólalt meg:

– Júliusi.

– Júliusi?! – miután egy pillanatra lefagyott, azután kiáltotta ezt az anyukája. Andi libabőrt érzett végigfutni a hátán a hangsúlytól. Az anyja egy felingerelt pulykához hasonlított. Látszott, erre végképp nem számított. – ****! A nem jóját! *****! Botond!!! – kiabált férjének.

– Mi az? – nyitott be a még mit sem sejtő, leendő nagypapa idegesen.

– Jaj, mit csináljunk? Mond már! Tégy valamit! Mi lesz, ó, mi lesz így? – mondogatta hisztérikusan, lánya legnagyobb ijedelmére összezuhanva a felfűjtságból. Ilyen tanácstalanul kétségbeesettnek még nem látta az anyját.

– Miről van szó? – kérdezte apa megzavarodva.

– Ez itt – bökött anya Andira. Ujja mindent jéggé varázsolt volna, a tüzet is akár. – Több, mint három hónapos terhes!

Az apa csak bámult még szinte fel sem fogva a hallottak súlyát. Andi csak állt előttük megsemmisülve. A férfi lassan tett egy kézmozdulatot, mintha pofon akarná vágni, de hang nem jött ki a torkán. Végül leeresztette a kezét.

– Menj fel a szobádba! – jött a következő utasítás.

Andi kiment.

– Mi történt? – kérdezte Luca. Erősen kihúzott, kék szemeiben aggodalom tükröződött. Máté is ott állt, de nem tűnt annyira ijedtnak.

Illangó: Kalácscsa fonódás

– Hagyjatok! – kiáltotta Andi. Eltakart a szemét és elrohant. A könnyek patakokban folytak az arcán. Levetette magát az ágyára. Órákon át lebegett álom és valóság között, valami rettentő buborékba. Senki sem jött segítségére.

10. fejezet

Megérkezik

Elérkezett az Andi körüli első tárgyalás. Tárgyalás, igen. Ugyanis a várandósság híre nem maradhatott szűk családon belül, hanem a gyámhatóság elé került az eset.

Ott volt Dani és Andi a szüleivel, Szöszi szülei és legfontosabb szereplő: a pocaklakó. Szóval a három érintett fél és a hozzájuk tartozó felnőttek.

A megbeszélést vezető esetmenedzser elmondta, miért kellett megjelenniük – mintha nem tudták volna maguktól is éppen elég alaposan. A hölgynek vállig érő, göndör, szőke haja volt és sminkkel megerősített fekete szeme. Stílusa hivatalosan távolságtartó maradt végig.

– Mint mindnyájan tudjuk, azért vagyunk itt, mert Lukács Dánieltől várandós Tóth Andrea. A leendő szülők mindketten kiskorúak és középiskolai tanulók. Mivel még nem múlt el 18 hetes a magzat, a gyermeket el lehet vetetni, ugyanis kiskorú anya esetén ez a 12. héten túl is lehetséges a 18. terhességi hétig. Ha nem igénylik a terhesség megszakítását, akkor a gyermek befogadásához helyet kell találni családi körben, de az intézeti elhelyezés vagy az örökbeadás lehetősége is fent áll. Most szeretném kérni, hogy minden résztvevő mondja el a véleményét, kezdve a kisasszonnyal – pillantott a kismama felé.

Andi úgy ült ott, mint akit nyakon öntöttek egy vödör hideg vízzel.

– Én... – zavartan pislogott. Nem számított arra, hogy nyilatkoznia is kell, főképpen nem új információkkal szemben. Úgy érezte, az egész terve dugába dőlt. Nem tudott erről a 18. hétről. Ha most arra kötelezik, hogy elvetesse... Ha rátukmálnak egy súlyos bűnt! Egy gyilkosságot! – Én nem akarom elvetetni, én örökbe akarom adni a Kiss családnak.

A jegyzőkönyvet egy hosszú, egyenes barnahajú nő írta, magassarkús lábát átvetve a másik fölött és hiperszuper gyorsasággal gépelve laptopján. Most Andi szülei következtek. Anyukája szeme villogott.

– Eddig azt hittük, hogy 12 hetes korig áll fönt az abortusz lehetősége, de mivel ez nem így van, úgy gondolom, hagyjuk az örökbefogadást.

– Én is úgy gondolom, hogy egyszerűbb elvetetni – mondta az apukája is.

– Andrea, kitarat véleménye mellett ezek ellenére is? – kérdezte az egyik családgondozó.

Illangó: Kalácsa fonódás

– I-igen – dadogta a lány. – Én nem akarom megölni – ismételte határozottnak szánt, de remegő hangon.

Erre a kijelentésére égető pillantásokat kapott szüleitől és Dani szüleitől is. Dani a földet bámulta.

– Nos, 16 éves kortól korlátozottan is, de cselekvő képes az anya. Nem kötelezhető a terhesség megszakítására, de bírósági per indítható, ha mégis igénylik ezt.

– Azt azért nem – vágta rá Andi apukája. – Akkor maradjon az örökbefogadás. Hadd szenvedje végig ezt az egészet, ha már ennyi esze volt és ennyire tönkre akarja tenni magát! De majd én megmondom a továbbiakban, mit csináljon és mit nem!

– Ez nem ide tartozik – szakította félbe az esetmenedzser. – Következzen a fiatalúr véleménye – nézett Danira, miközben szakadatlanul mosolygott, kissé gunyorosan.

– Felőlem bármi lehet vele, nekem mindegy – mondta Dani hanyagul. Kerülte Andi tekintetét, zavarodottan és dühösen nézett maga elé. Az apja vette át a szót.

– Cáfolom, hogy a fiam lenne az apa. Kérjük ezt kimutatni apasági vizsgálattal – jelentette ki fölényesen a pénzügyi részen aggódva az esetlegesen kiszabott tartásdíj miatt.

– A gyermek megszületése előtt 750 ezer Forint az elvégzése, utána pedig 150 ezer. Ilyen árkalkuláció mellett is igénylik? – kérdezte a menedzser.

– Hát olcsóbb, mint a tartásdíj 18 éven át – horkant fel a férfi.

– Elnézést, hogy beleszólok, de örökbeadás esetén egyáltalán nem kell tartásdíjat fizetniük – szólt az egyik családgondozó.

– Ó! Akkor természetesen nem igényeljük – szólalt meg a fiú anyja. – Szívesen lemondunk teljes mértékben a gyerekről. Ugye, Dani?

– Igen – mormogta az és megforgatta a szemét.

– Rendben van – ez az esetmenedzser volt. – Kiss asszony?

– Igen? – kérdezte bizonytalanul Andi.

– Nem magára értettem, kisasszony – dobolt az ujjával az esetmenedzser. – Szóval, Kiss asszony?

Szöszi anyja jutott szóhoz:

– Én úgy tartom, ha már megbeszéltük, hogy örökbefogadjuk, és a lány sem szeretné az abortuszt, maradjon így. Mi vállaljuk a gyermek felnevelését.

– Azonos a véleményem – mondta Szöszi apja.

– Akkor ki fog menni Önökhöz egy családgondozó, felmérni a terepet, hogy alkalmas-e még egy gyerek elhelyezésére. A gyermek érkezéséről értesítést fognak kapni, sőt a szülésen is ott lehetnek, ha a kismamának nincs ellenvetése – Andi megrázta a fejét. – Szóval, akkor már a születésekor

Illangó: Kalácscsa fonódás

Önök kaphatják kézbe a babát. A rutin kórházi napok után vihetik is haza. Erről aláírunk most egy jegyzőkönyvet és vállalást, aztán a gyermek hathetes korában kelleni fog még egy véglegesítő nyilatkozat. Készen is vagyunk.

A jegyzőkönyvet kinyomtatták és körbe adták. Andi keze remegett és arca eltorzult a visszafojtott sírástól, miközben odafirkantotta a nevét minden oldal aljára.

VIII. ékszó

– Halihó! – szakította félbe a csendet Papó, miután Andi letette a telefont arra hivatkozva, hogy csöngettek nála.. – Most én jövök, már kitaláltam, mit fogok mondani! Nem, nem, csak semmi ellenvetés – mosolyogta meg a fancsali arcocskákat – Szóval, biztosan emlékeztek a korábbi mesélésekből, hogy amikor Mami Bánkúton nyaralt egy ideig, le kellett mondania a kajak-kenu táborról. De következő évben elmentek a lányok immár kibővült csapattal: Blanka, Ica, Vica és Szöszi... És! Dobpergés! Most figyeljete! Úgy hozta a sors, hogy ott voltam én is... A táborterület egy folyó mentén húzódott. Nem volt nagy, de pont jól lehetett kenuzni rajta. Kis faházak álltak egy kissé bentebb a parttól a ligetes részben. A hosszúkás terület átnyúlt a folyó másik oldalára is, egyik részen a fiúk, másik részen a lányok birodalma volt. Középen, egy kis szigeten állt az étkező. Nem volt más, mint padok asztallal, barna kupolával lefedve. Így minden evésnél kenuba kellett pattanni, esetleg kajakba. Délelőtt hasonló edzés volt, mint az évközi alkalmakon. Aztán kis szabadidő, majd délután valami kajakos játék, például verseny jött. Vagy szlalompálya. Nos, ez utóbbit nagyon szerettem. Különböző bójákat állítottak fel, amikre ki volt írva, hogy: fordulj meg! Menj hátra 10 másodpercig! Kerüld ki! és még sok ilyen utasítás. Mérték az időt is, ki mennyi idő alatt teljesíti a pályát. Én egyszemélyes kajakkal mentem mindig. Szlalom közben nagyon nehéz egymásra figyelni, jobb egyedül. De a gyorsasági versenyekben ketten mentünk: én és Olivér általában. Néha Áron is becsatlakozott. Olivér szőke volt, hátrafésült hajú, Áron kissé vörös, kissé torzonborz. Akkoriban nekem olyasmi hajam volt, mint most, mint egy bokréta. Vagy korona. Csak barna – magyarázta jól artikulálva Papó, hevesen mutogatva.

– Mint az öreg néniknek; tehénfrizura – kotyogta az egyik kicsi lányka.

– Hogy mi? – nézett rá mindenki csodálkozva.

– Tehénfrizura – ismételte komolyan. – Az egyik mesekönyvben van a teheneknek ilyen, csak virágból.

– Áhá, már értem! – csapta össze a kezét a mesélő. – ...Szóval, mi hárman külsőre nem hasonlítottunk, ennek ellenére jól kijöttünk, egy faházikónk volt. Olivér és Áron első nap

Illangó: Kalácscsa fonódás

találkoztak életükben először, de a másodikra már elválaszthatatlan jóbarátok lettek. Nekem is jó haverjaim lettek, de nem igazán olyan mély, valódiak. Hancúrozni jól lehetett velük, de beszélgetni, egy-egy problémát megvitatni, tanácsot kérni nem lehetett tőlük. Bár ebben az időben ők voltak azok, akikkel kommunikáltam a korosztályomból. Amikor igazán megtértem, a régi barátaim lekoptak. Dani, a legközelebbi pajtasom is faképnél hagyott, miután bevallottam neki, hogy már Istené vagyok. Nem is értem, miért volt ennyire dühös. Most így visszatekintve, alig ismertem: nem tudtam, miért jött el a régi sulijából, milyen nagy élményei voltak addig, csupán azt láttam belőle, amit éppen a szemem előtt zajlott. Magáról nem beszélt sosem. A többiek is ilyenek voltak, csak még felületesebbek, igazából hamar szétszéledt a Koponya Evezők bandája. Sokan magukba fordultak Erik öngyilkossága után. Ígyhát az maradt haverkodni, aki nem volt a száéthullott csapatban: Olivér. A gyüliből a fiatalok pedig olyan sablonok, mintagyerekek, kihaltak voltak szerintem vagy képmutatók, akik a szüleik miatt kényszerből jártak csak oda. Nem találtam köztük a helyem... Hű, jól elkalandoztam – csapta össze két tenyerét a bácsi. – Azt akartam elmesélni, hogy ott milyen kapcsolatunk volt Szöszi nagyival. Mármint a kenuzáskor. Tehát: egy darabig nem túl sok figyelmet tulajdonítottunk egymásnak. Csak Áron sóhajtott fel néha: „Milyen szép!” Mondjuk, ez igaz is volt. Szép, szőke haja volt, néha kifésülve, néha nem. Barna szemei okosan csillogtak, a szája nagy, élénk piros, a bőre cserzett barna. De kissé furán viselkedett. Például, amikor a barátnői egy padon ültek egy fa alatt, ő a pad mellé ült, a földre és sosem hordott lábbelit. Nem egészen értettem, mit jelentsen ez. Így nevetgéltek, beszélgettek. Én nem tudom, mit tudnak a lányok ennyit beszélni és nevetni. Áron is sokat beszélt, de az sokkal kevesebb volt... Ma sem tudom, mi jó abban, hogy órákon át nem tesznek mást, mint cseverésznek. Nem kelnek föl, nem birkóznak, nem úsznak egyet... Áh, mindegy is! – legyintett, majd folytatta:– Egyik nap, ebéd után, a nyugi időben tűzött a nap, ahogy az nyáridőben szokása. Sokan bevonultak a faházakba, vagy a fák alá. Mi, hárman egy kenuban üldögtünk és egy kissé unatkoztunk. Néhányan gyakoroltak lentebb a folyón. De ők, Szöszi, Blanka, Ica, Vica, akiknek akkor még nem tudtam a nevét, már nem eveztek. „A Szőke”, ahogy akkor neveztük egymás közt, valamit körmölt, „a Barna” néhány evezővonással tartotta a kenut, hogy ne sodródjon el, miközben „az Ikrekkel” beszélgetett. Ekkor egy ötlet ugrott a fejembe, ezért elvigyorodtam. Összesúgtunk-búgtunk Áronnal és Olivérrel, majd kikötöttük a kajakokat a partra. Úszásban megközelítettem őket, észrevétlen beúsztam a kenujuk alá, majd: zsupsz! A kajak felfordult. Belőlünk, fiúkból kitört a nevetés, ahogy a lányok prüsszkölve, fröcskölve jöttek fel a víz alól. Hajuk csöpögve omlott a vállukra, gyorsan próbálták kidörgölni a vizet a szemükből és megállni a lábukon. Pont leért a lábuk, a mienk is, eléggé a szélén voltunk. Én is feljöttem már a víz alól, vigyorogva, fülig ért a szám, éreztem, ahogy feszül a nevetéstől.

Illangó: Kalácsa fonódás

Bokrétám kiegyenesedett a víz súlyától, majdnem elérte a fülem tetejét. Amikor Szöszi feljött panaszos hangon kiáltotta: „A füzeteeem! Elázott a füzetem! A füzetem! De megmaradt az ihletem...! Jaj, ajaj, nekem!”

A gyerekek mind nevetésben törtek ki, ahogy elképzelték ilyen helyzetben az általuk ismert idős asszonyt. Az szintén vicces volt, amint az öregúr próbálta utánózni egy tizenéves lány hangját, aki ráadásul sipít is. Papó is mosolygott és folytatta:

– Villogott a szeme, mint egy vadmacskáé és már nem csak szép volt, hanem kísértetiesen félelmetes. Hirtelen abbamaradt a nevetésem, ahogy szemben találtam magam ezzel a boszorkával. A többieké is. Kicsit kinyitottam a szám és úgy bámultam rá. Azt se tudtam, mit is érzek, de megremegtem. Hirtelen tettem hátra egy lépést, mint aki oroszán elől hátrál, ezáltal átestem a felfordított kenun egy bukfencel, mire „a Szőke” elmosolyodott, a többiek pedig hangos nevetésben törtek ki újra. Azt hittem, megmenekültem, de Szöszi ismét rákezdte: „A füzetem! Elázott a füzetem! Elrepült az ihletem!” Elhallgatott, összeráncolta a homlokát, majd felderült az arca. Váratlanul megragadott vállamnál fogva. Szorítása olyan erős volt, hogy belőlem elszállt minden erő.

– Akkor nem lehetél túl izmos – kottyantotta közbe egy huncut kisfiú.

– Dehogynem! – kiáltotta felháborodottan Papó. – Csakhát Szöszi nagyinak varázsérintése van. De folytatom is! Felkapta a tolltartóját a víz színéről, mivel az ott lebegett, miközben az ázott ceruzák szivárványcsíkokat festettek a víz színére.. „Áh, miattad nem fog a tollam. De latyakos lett ez a grafit is!” – szitkozódott. „Ez jó lesz!” – tartott fel egy fekete alkoholos filcet. Egy ideig csak riadtan bámultam rá. El nem tudtam képzelni, hogy mit akar. Lebénultam. Aztán ott termett a másik három lány is, és hiába kalimpálóztam, bizony Szöszi írt. Blanka tartotta a hátam, hogy ne dőljek fel, az ikrek a két kezemet. És mind nevettek! Még mindig tudom a verset, amit odaírkált a mellkasomra a csirkefogó! Beleégett az emlékezetembe, mert napokig rajtam maradt a nyoma az élénk fekete betűknek. Így szólt:

„Elszaladt az ihletem.

Neked, Fülöp, üzenem:

letépem a füledet!!!!”

Szőke az utolsó betű után teljes erejével belekapott a fülembe és lebukott a víz alá magával rántva a mélybe. Olyan sokáig tartott a fájdalmas fogásban, hogy azt hittem, már megfulladok. Levegőt kapkodva bukkantam fel és tapogattam fájó testrészemet a többiek dobhártyát repesztő kacagása mellett. Azt nem tudom, honnan tudta a nevemet, de tudta, én meg utána kiáltottam, amint elengedtek a többiek: „Ezt még megjáród, Szőke!” „Szöszi a nevem” – jött föl a víz fölé bosszúsan,

Illangó: Kalácsá fonódás

de mégis, mint egy győztes hadvezér, majd bukott le újra, felhozva a füzetét. Én kétségbeesetten próbáltam magamról ledörzsölni a betűket. Nem sikerült. „Szöszi, Szöszi... milyen idétlen név!” – dohogtam magamban. Haverjaim is vihogva fogadtak és azt mondták, megérdemeltem...

– Mert meg is! – lépett be Szöszi nagy mosolyogva, kezében egy tál almás pitével.

– Ki kér?

– Én!! – kiáltotta mindenki.

– Akkor, ha tele van a szátok, én jövök – ravaszkodott a nagy, mire minden fej felé fordult.

– Dehogyis! – vágott közbe Papó felháborodottan. Teli volt a szája, olyannyira, hogy kiáltása közben kipottyant belőle egy falat. Ugyanis kedvence volt az almás pite és Szöszi nagy ezt nagyon jól tudta elkészíteni, ezért nem akarta kivárni a történet végét a falatozással, de a mesélést sem akarta megszakítani.

– Papó!! – rivallt rá mindenki.

De ő mit sem törődve ezzel, lenyelte a falatot, felvette a lepottyant darabot és így szólt sietve:

– Még nem fejeztem be. Van, amit muszáj még elmondanom! Hiszen nemcsak Szőke és én, hanem Barna is ott volt a táborban! – mutatott Mamira.

11. fejezet

Még egy

A táborban kajak versenyt tartottak az utolsó előtti nap reggelén. A fiatalok többségében frissek voltak, de páran még nagyokat ásítottak. Fülöp nem tartozott ezek közé. Majd kirobbant a bőréből, mert nem fért bele az energiával együtt, úgyhogy ez a program épp megfelelt neki kitenni a túlpörgöttség szűrét feszülő testéből.

Gyorsan kajakba pattant és kiabált a többi táborozónak:

– Gyertek már! Olyanok vagytok, mint a csigák! Gyertek, mert elindulok egyedül és én leszek a győztes!

Az nem volt kérdéses, hogy az egész kajak-kenu táborban neki volt a legnagyobb a lelkesedése. Jó kedve volt, hiszen az előző nap elmúlt, amikor is át kellett élnie azokat a bizonyos borzalmakat, amit a lányok rámértek. Ez már mögötte volt, de a felgyülemlett feszültséget ki kellett adnia magából. Mikor megfűjták a sípot, nagyokat szalamozva került ki a többieket és evezett fölfelé a folyón. De egyszer elvétette a kanyarodást. Épp egy zöld kajaktól került ki, amikor a mellette úszó vízi járgány utasa majdnem fejbevágtá az evezőjével, így gyorsan a másik irányba

Illangó: Kaláccsa fonódás

kanyarodott, de nem vette észre, hogy ott pedig egy sárga evezős halad, így összecsapódtak. Szerencsére nem borultak ki, de kielőzte őket egy barna hajú lány. Még pedig a Barna. „Mindig azzal a bandával gyűlik meg a bajom” – gondolta Fülöp bosszúsan és miután egyenesbe jött, nagyokat húzott az evezőjével, hogy utolérje

Beérte Barnát, de lelagyni már nem sikerült neki, így a verseny meghalt menet közben: az eredmény döntetlen lett. „Ha még néhány méterrel hosszabb a pálya, lekörözöm” – bosszankodott a göndör fiú. Még néhány gyakorlat után leparkolták a kajakokat, majd mehetek dolgukra. Na, Fülöpnek nem volt ilyenje, ezért jobb ötlet híján odalépett a lányhoz, akit nem volt ideje leelőzni. Barna a sziget partján állt a homokfövényen és elmélyülten nézte a hullámokat. Észre sem vette a mellé lépő Fülöpöt.

– Nem is voltál olyan rossz – mondta minden bevezetés nélkül a fiú, mire a lány úgy összerezzent, hogy majdnem beleesett a folyóba.

– Mi? Ja. Kösz – habogta, amint felismerte.

– Min gondolkodsz annyira? – tudakolta Fülöp.

– Ó, én... semmi különösen – rázta meg a fejét az és próbált mosolyogni. – Különben tényleg Fülöpnek hívnak?

– Igen – csodálkozott el a fiú. Majd megbánta. „Miért mondtam meg? Vicces lett volna, ha azt mondom, Zsigának” – mérgelődött. – Mert? – kérdezte.

– Áh, csak Szöszi mondta, ez volt a cipődre írva. Én sosem vettem volna észre. Nem szoktam az emberek cipőjét nézegetni. De ő szokta, mert az anyukája nem engedi, hogy a jelenlétében mezítláb menjen az utcán, ezért keres valakit, aki nem hord cipőt. Ezzel akar érvelni, hogy neki se kelljen vennie, de eddig nem talált senkit... Egyébként Blanka vagyok – sorolta az információkat a lány.

– Miért nem akar cipőt hordani? – értetlenkedett Fülöp.

– Mert ő megszokta így – felelte Blanka. – Tudod, fél évet az erdőben élt. Elszökött otthonról. Akkor elszakadt a cipője és hónapokig mezítláb járt – magyarázta.

– Áhá! – mondta Fülöp. – Kapizsgálom – és valóban rémlett neki egy ilyesfajta híradás a netről.

Sokáig beszélgettek még Szösziről, majd elkanyarodtak a világ nagy kérdéseihez.

– Gondolkodtál már rajta, hogy miért zöldek a növények? – kérdezte Fülöp.

– Nem – felelte a lány. – Eszembe sem jutott.

– Énnekem viszont igen – húzta ki magát a fiú. – Mert ez Isten kedvenc színe.

A lány értetlen tekintetét látva gyorsan magyarázatba fogott:

– Tudod, ha ő lenéz a földre, akkor eredetileg, amíg nem volt ennyi város, zöld mezőket és erdőt látott.

Illangó: Kalácsa fonódás

– És? – ráncolta a homlokát a másik. – A tengerek és óceánok nagyobb területet tesznek ki, mint a szárazföld. Ők kékek. Illetve az ég is kék, amin át kell néznie, ha minket akar látni. És a mennyben, ahol ő van...

– Aranyból vannak az utcák, tudom, ami sárga – vágott közbe Fülöp. – De azt nem írja a Biblia, hogy a fák is aranyszínűek lesznek.

– Tényleg nem – látta be a lány. – Viszont azt sem tudod, hogy mennyi lesz ott a víz, és milyen színűek lesznek a házak, és Ő Jeruzsálemben lakik, ami egy város, nem erdő.

– Jó, igazad van, nem biztos, hogy a zöld a kedvence – vakarta a fejét a fiú. – De szerintem akkor a piros a kedvenc színe.

– Met?

– Mert Ő a „szívek és vesék vizsgálója”, azokat nézi. Tehát egész nap pirosat bámul.

– Meglehet – hagyta helyben Blanka vigyorogva. – Különben szerinted a Mennysorszámban lesz vidék? Vagy mindenki Jeruzsálemben fog lakni?

– Hű, hogy így mondd, jó kérdés – gondolkodott el a fiú és az állát kezdte dörzsölni az egyik kezével, míg a másikkal a könyökét támasztotta. Felnézett egy fára és egy levelet kezdett bámulni. – Nem tudom – mondta végül. – Kell valami meglepetés. Nem lenne jó előre tudni mindenről!

– Igen. De én kíváncsi vagyok – merengett el Blanka. – Egyébként te is hiszel? Vagy csak ismered a Biblia szövegét? – rázta meg a fejét, mintegy szabadulva gondolataitól.

– Igen, hiszek. Már hiszek.

– Nem néztél ki tegnap hívőnek.

– Mégis miért nem? – rezgettette meg hangját a fiú.

– Túl idétlen voltál.

– És az tiltva van? Én nem tudtam róla.

– Hát... Jó, végül is nem, de akkor is – bizonytalanodott el Blanka.

– Hű, ezt jól megaszontad – fintorította el az orrát Fülöp.

– Mindegy. Az a lényeg, ma már nem vagy annyira idióta – zárta le a lány nevetve a témát.